

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

Майчина пѣсенъ

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

— Една отъ най-забележителнитѣ жени въ свѣтовната история е френската героиня Жана д'Аркъ. Тя е родена на 6. I. 1412 г. по границата Лотарингия-Испания. Нейното име се носи отъ уста на уста.

— „Ферма“ се наричатъ селскитѣ стопанства въ Канада. Тая страна е изключително земеделска — страна на истинското модернизирано земедѣлие. Всѣка ферма разполага съ всички модерни земеделски машини, модерни краварници, курници и пр. Почти всѣки фермеръ притежава автомобилъ и следъ привършване на дневната работа, съблича синята блуза, взима семейството си и трѣгва на разходка, вечеря, забава. И така следъ тежкия полски трудъ започва веселия животъ и почивката на тѣзи щастливи селянци. Въ Канада работятъ и много българи.

(Продължение отъ 1-а стр.)

— Вървѣше, говорѣше и махаше съ ржка бай Диню.

На другия денъ Руси срещна чина Пена. Попита я:

— За кравичката ли бързашъ, чино Пено?

Тя се спрѣ.

— Кравичката — отъ кога е продадена!

Отреща се зададе дѣдо Колю. Тръгна къмъ тѣхъ.

— За кравичката ме пита, — каза чина Пена и се засмѣ съ горчивъ смѣхъ. И добави:

— Отиде тя — иска да се яде . . .

Дѣдо Колю примигна съ старческитѣ си очи.

— И Бѣлчо отиде, — каза той, — после се обърна къмъ чина Пена и рече:

— Булка, и да се яде иска . . . и бирника иска! . . .

Дѣдо Колю изговаряше бавно думитѣ си, като клатѣше глава.

Руси разбра: селянитѣ обедняваха и продаваха добитѣка си. „Нѣма вече да ги видя“ — помисли Руси. Домъчнѣ му. И съ насълзени очи поепя за ковачницата.

Припада вечеръ свѣтла, кротка, въ небето се роятъ звезди, дете, като въ вълшебна лодка ти въ скути майчини заспи. На сънъ ще видишъ необятна, залѣна въ слънце цвѣтна ширь, цвѣта и птички въ радостъ златна тукъ сякашъ сбрани сж на пиръ. Орелтъъ слиза отъ простори на равноширното поле, и съ тебе лиѣтва нанагоре на свойтѣ мощнитѣ криле. Подъ тебе грѣятъ планинитѣ, съ вѣнецъ отъ синкавъ ледъ и снѣгъ и бори се море съ скалитѣ, на нѣкакъвъ незнаенъ брѣгъ. На този брѣгъ ти скечашъ леко, джудже те среща всрѣдъ гори, и те отвежда надалеко при свойтѣ братчета, сестри. На златна люлка те люлѣятъ, съсъ флейти чудни свирятъ все, и тѣй приспивно, сладко пѣятъ подъ теменужното небе.

Христо Бояджиевъ

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пасажъ „Орелъ“
Промива и копира любителски снимки най-бързо и най-евтино

Гошко обича баба си, но често обича да каже нѣщо, което не е вѣрно и когато баба му се поти и тича запѣхтѣна къмъ мѣстото на „нешастието“, Гошко се смѣе до спукване.

Веднажъ баба му слѣзе по работа въ мазата, а Гошко остана въ стаята самъ. Мисли какво да направи и хоп!

— Бабо-о-о-о-о! Тичай.. тичай.. гори.. гори.. Тичай да видишъ, бабо! — викаше колкото му гласъ държи Гошо.

Сепна се бабата . . . Рипна като млада и запѣхтяна дотича до стаята, кждето бе Гошко.

— Какво гори, бе Гошко?

— Дървото въ печката, бабо! — изрече набързо Гошко и хукна къмъ двора.

*

Офицертъ: — И тѣй, значи ефрейтортъ е твой отдѣльоненъ началникъ. Какво дължи войниктъ на своя отдѣльоненъ началникъ?

Войниктъ: — Почитание, г. поручикъ.

— Така! А какво дължи отдѣльонниятъ началникъ на своя войникъ подчиненъ!

— Двадесетъ лева, г. поручикъ. Заехъ му ги още преди три месеци.

*

— Утре напускамъ тази квартира и ще се успокоя.

— И азъ сжщо.

— Какво, и ти ли напускашъ квартирата?

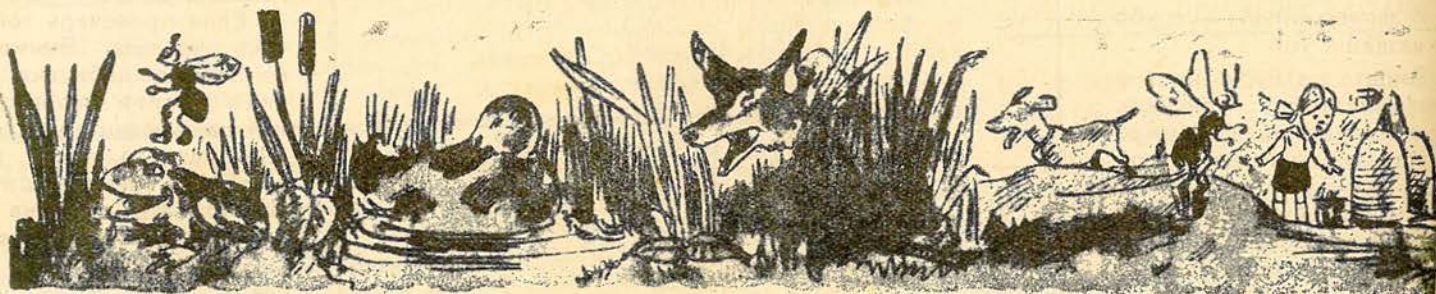
— Не, азъ пѣкъ оставамъ тукъ.

*

Не се плашете отъ кучето, нали знаете, че куче, което лае, никога не хапе.

— Да, но азъ не знамъ, точно въ кой моментъ то ще престане да лае.

Любомиръ Христовъ

Срещу предплатенъ годишенъ абонаментъ — 60 лв. за 40 броя — всѣки абонатъ на в. „Барабанче“ получава като подаръкъ хубавата книга „Шарена градинка“, написана отъ нашия редакторъ Любомиръ Дойчевъ, и една „Барабанска карта“, която дава редъ права на притежателитѣ ѝ. Ето защо още днеска се абонирай за в. „Барабанче“. Ул. 15 ноември № 5 — София,